

Arrest

nr. 128 859 van 5 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner legden op 12 april 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen.

1.2. Verzoeker diende op 30 mei 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 21 november 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 29 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.05.2013 werd ingediend door:

Naam: C.(...)

Voorna(am)(en): C.(...) D.(...) P.(...) M.(...)

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaringen op eer door derden: aangezien deze verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, vormen deze verklaringen geen afdoende bewijs voor de stabiele en duurzame aard van de relatie.

-Twee foto's zonder datum: zonder datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen zij geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.

-Verklaring van de gynaecoloog betreffende de zwangerschap en bevalling: De verklaring vermeldt dat betrokkene op geregelde tijdstippen aanwezig was bij controles en bij de bevalling. Echter, officieel gezien is het kind niet gemeenschappelijk gezien mevrouw op dat ogenblik nog officieel gehuwd was met haar echtgenoot. Bijgevolg kan het kind niet beschouwd worden als een gemeenschappelijk kind en is er bijgevolg onvoldoende bewezen dat betrokkenen een stabiele en duurzame relatie hebben, de bovenstaande criteria in acht nemende.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatic verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “richtlijn 2004/38 en de richtlijnen van de Commissie”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “het beginsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel als volgt:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing bevat een loutere standaardvermelding en geen motivering waaruit blijkt dat het dossier zorgvuldig werd onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). 2.4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen.

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoord.

Zo bvb de gynaecoloog (zie stuk 2) van mevrouw P.(...) heeft zelfs een verklaring afgelegd dat verzoeker aanwezig was op elke consultatie en op de bevalling zelf. De eerste consultatie was op 17/11/2011. Dat bewijst dat dhr C.(...), meer dan 2 jaar mevrouw P.(...) kent. Alle verklaringen van derden+gynaecoloog+foto's samen bewijzen dat hun ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

De voorgelegde foto's bevatten wel een datum op de achterzijde. Bijkomende foto's met datum werden ook op 10 december 2013 naar verwerende partij gestuurd (stuk 3).

Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijst verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met de bestaande relatie tussen verzoeker en mevr. P.(...).

De bestreden beslissing weigert de verblijfsvergunning als wettelijk samenwonend partner van een burger van de Unie (Belg) met als enige reden dat betrokkene niet op afdoende wijze zou hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zodat verzoeker niet zou voldoen aan de voorwaarden tot bekomen van een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging (stuk 1).

Verweerder is in het bezit van de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker en diens Belgische partner (op 30/05/2013). Toch meent verweerder dat uit de voorgelegde foto's niet vast te stellen is dat zij elkaar voorafgaandelijk aan de aanvraag minstens drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Verzoeker en zijn Belgische partner wonen voorafgaandelijk aan de aanvraag al ruimschoots meer dan 45 dagen samen, zodat welk danige 'ontmoetingen voorafgaandelijk aan de aanvraag' bezwaarlijk nog nuttig in vraag kunnen worden gesteld.

Verzoeker en diens partner kunnen hun relatie en feitelijke samenwoning in de praktijk (minstens voorafgaandelijk aan 30/05/2013 - datum wettelijke samenwoning) evident enkel en alleenlijk bewijzen middels foto's, verklaringen op eer van derden, etc. Een van deze verklaringen op eer betreft zelfs de gynaecoloog van mevrouw P.(...).

Verweerder wenst zich klaarblijkelijk enkel en alleenlijk op attesten van het bevolkings- en vreemdelingenregister te willen baseren, waaruit evident (enkel) blijkt dat de wettelijke samenwoning van verzoeker en diens Belgische partner op 30/05/2013 werd geregistreerd.

Verweerder gaat hierbij echter voorbij aan de 'vrije bewijslast' van verzoeker en het gegeven dat niemand kan gehouden zijn tot het onmogelijke.

Op deze wijze kwam verweerder onredelijk, minstens onzorgvuldig tot zijn weigeringsbeslissing.

Artikel 40/1s, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Verzoeker kan zich niet vinden in het oordeel van verweerder dat hij niet heeft aangetoond een duurzame relatie te hebben met zijn partner omwille van enerzijds zijn verklaring van wettelijke samenwoning van 30/05/2013 waaruit blijkt dat verzoeker sedertdien wel zijn Belgische partner minstens drie maal heeft ontmoet en dat die ontmoetingen minstens 45 dagen of meer betreffen voorafgaand aan de aanvraag van 30/05/2013. Hij wijst anderzijds ook op de andere stukken die voorlagen, zoals foto's, verklaringen, enz. Hij stipt dienaangaande zijn vrije bewijslast aan alsook het feit dat betreffende de periode voorafgaandelijk aan de start van zijn wettelijke samenwoning enkel via foto's of verklaringen op eer door derden kan worden aangetoond dat ze een relatie hadden."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker de tevens bij zijn aanvraag overgemaakte "Verklaring van aanwezigheid bij de consultatie en bevalling" van de hand van dr. D. M. op datum van 19 juni 2013 toe en een getuigschrift van woning van mevrouw P. S. J., de Belgische partner van verzoeker.

2.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending opwerpt van "richtlijn 2004/38 en de richtlijnen van de Commissie" en van het beginsel "van behoorlijk bestuur." Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de

voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker blijft in gebreke aan te geven welke “richtlijnen van de Commissie” en welk beginsel van behoorlijk bestuur geschonden zouden zijn, alsook hoe dit beginsel en deze richtlijnen in casu geschonden zouden zijn.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Voor zover verzoeker “het beginsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens” aanvoert, doelt hij hiermee op het tevens door hem opgeworpen zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. Hoewel verzoeker zich in zijn middel baseert op de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De formele motiveringsplicht heeft immers tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij zelf deze motivering in zijn middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de motiveringsplicht als bij de beoordeling van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.8. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk

Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

2.9. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoeker op 30 mei 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart in met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in functie van zijn Belgische partner. Ter gelegenheid van deze aanvraag (bijlage 19ter) werd verzoeker gevraagd om ten laatste op 29 augustus 2013 volgende documenten over te maken: *“geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijs samenwoont 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag, bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag en een geboorteakte van het gemeenschappelijk kind”*.

Verzoeker maakte ter aanvulling van zijn aanvraag op 29 augustus 2014 nog volgende documenten over:

- een huurovereenkomst
- een verklaring van lidmaatschap van de mutualiteit
- een *“Verklaring van aanwezigheid bij de consultatie en bevalling”* van de hand van dr. D. M. op datum van 19 juni 2013
- twee schriftelijke verklaringen
- twee ongedateerde foto's.

2.10. In casu weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag omwille van het feit dat verzoeker niet aantoonde dat hij en zijn partner een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben. De bestreden beslissing stelt: *“(…) Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (...)”*

2.11. Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen motivering bevat waaruit blijkt dat het dossier zorgvuldig onderzocht werd, kan hij niet worden bijgetreden. Blijkens de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de staatssecretaris alle door verzoeker overgemaakte documenten onder de loep genomen en hierover gemotiveerd. Naar aanleiding van de verklaring van dr. D. M. wordt in de beslissing gesteld dat *“De verklaring vermeldt dat betrokkene op geregelde tijdstippen aanwezig was bij controles en bij de bevalling. Echter, officieel gezien is het kind niet gemeenschappelijk gezien mevrouw op dat ogenblik nog officieel gehuwd was met haar ex-echtgenoot. Bijgevolg kan het kind niet beschouwd worden als een gemeenschappelijk kind en is er bijgevolg onvoldoende bewezen dat betrokkenen een stabiele en duurzame relatie hebben, de bovenstaande criteria in acht nemende.”* In tegenstelling tot de bewering van verzoeker, bewijst de verklaring van dr. D. M. allerminst dat hij en zijn Belgische partner elkaar al tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet. Immers is er tussen het tijdstip van de eerste consultatie (17 november 2011) en het moment van de aanvraag van verzoeker (30 mei 2013) slechts anderhalf jaar verlopen. De schriftelijke verklaringen van derden vormen volgens de gemachtigde van de staatssecretaris geen afdoende bewijs voor het stabiel en duurzaam karakter van de relatie *“aangezien deze verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, vormen deze verklaringen geen afdoende bewijs voor de stabiele en duurzame aard van de relatie”*. Tenslotte wordt met betrekking tot de ongedateerde foto's gesteld dat *“niet nagegaan (kan) worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen zij geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid van de relatie”*. Door louter te beweren dat er een onredelijke beslissing werd genomen en deze niet of onvoldoende met redenen werd omkleed, slaagt verzoeker er niet in om voormelde overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen. In zoverre verzoeker stelt dat het in de bestreden beslissing om een standaardmotivering gaat, merkt de Raad op dat zelfs indien

een beslissing gemotiveerd zou zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.12. Verder oppert verzoeker dat er op 10 december 2013 nog gedateerde foto's werden nagestuurd, waarbij hij verwijst naar stuk 3 bij zijn verzoekschrift. Dit stuk betreft echter een getuigschrift van woonst op naam van de Belgische partner van verzoeker. In het administratief dossier bevindt zich weliswaar een e-mail van de raadsman van verzoeker naar verwerende partij waarbij een aantal foto's met datum worden overgemaakt. Deze e-mail werd echter pas op 17 december 2013 verzonden, terwijl de bestreden beslissing werd genomen op 21 november 2013. De gemachtigde van de staatssecretaris kon daarom bij het nemen van de beslissing uiteraard geen rekening houden met deze foto's. Ook de Raad kan hiermee geen rekening houden aangezien hij in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

2.13. Verzoeker beweert voorafgaand aan zijn aanvraag al meer dan 45 dagen te hebben samengewoond en verwijst daarvoor naar de door hem voorgelegde bewijzen. Uit het hierboven geciteerde artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet blijkt echter dat een samenwoning van minstens één jaar in België of elders voorafgaand aan de aanvraag vereist is om het duurzaam karakter van de relatie aan te tonen. Verzoeker slaagt er in elk geval niet in aan te tonen dat hij reeds méér dan 1 jaar voorafgaand aan zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 30 mei 2013 samenwoonde met zijn Belgische partner. De stelling van verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich enkel zou baseren op gegevens uit het bevolkings- en het vreemdelingenregister waardoor zou worden voorbijgegaan aan zijn "vrije bewijslast", kan niet worden gevolgd. Uit de beslissing blijkt immers dat met alle door verzoeker neergelegde bewijselementen rekening werd gehouden en dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden concludeerde dat "onvoldoende bewezen (werd) dat betrokkenen een stabiele en duurzame relatie hebben".

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.15. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet. Verder werpt verzoeker in zijn tweede middel de schending op van artikel 3.1. van het vierde protocol van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Daar verzoeker de partner is van een Belgische vrouw die gemachtigd is in België te verblijven en dat hij de artikelen kan invoeren. Er kan slechts een uitzondering gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 3.1. van het vierde protocol van het E.V.R.M.

De ingeroepen bepalingen verhinderen bijgevolg dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indient bij de betrokken Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verder stelt verzoeker dat het voor hem niet mogelijk is om een gezinsleven te hebben in een ander land dan België, ni. de Belgische partner hier woont."

2.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.17. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker samenwoont met zijn Belgische partner, waardoor een gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM in zijn hoofd kan worden aanvaard.

2.18. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.19. Verzoeker beperkt zich tot een aantal theoretische stelling en de beweringen dat *"De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M."* en dat het voor hem niet mogelijk is om een gezinsleven te hebben in een ander land dan België. De ongestaafde beweringen over de moeilijkheden om zijn gezinsleven elders te beleven wegen niet op tegen de belangen van de Belgische overheid die erin bestaan door de wet voorziene specifieke voorwaarden op te leggen aan partners van Unieburgers en Belgen ter voorkoming van 'schijnsamenwoonsten'. De handhaving van de verblijfsreglementering is wel degelijk een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde is (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Bovendien wijst de Raad erop dat het verzoeker vrijstaat een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie in te dienen, indien hij van mening is dat hij thans wel aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet. De bevelscomponent van de bestreden beslissing vormt geenszins een onredelijke beperking van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven.

2.20. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *"een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden"* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Uit artikel 22 van de Grondwet kan geen ruimere bescherming worden afgeleid dan deze geboden door artikel 8 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het tweede middel ook moet worden verworpen.

2.21. Artikel 3.1. van het vierde protocol van het EVRM handelt over het verbod om onderdanen uit te zetten. De Raad ziet niet in hoe dit artikel van toepassing is op verzoeker die van Angolese nationaliteit is.

2.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM en van artikel 3.1. van het vierde protocol van het EVRM noch van artikel 22 van de Grondwet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN